

דראש השנה, דינא דכל עלמא, דינא תקיפא, ודינא רפיא. ועשיתם עולה, והקרבתם מיבעי ליה, כשאר כל יומין, מאי ועשיתם. אלא ביומא דא, (בראשית כז) ועשה לי מטעמים כתיב. כמה מטעמים ותבשילים עבדו ישראל בהני יומי, בעוד דמקטרגא אזיל לפשפשא בחובין דעלמא. ועל דא לא כתיב והקרבתם, אלא ועשיתם עולה. ולא אשה עולה. וכן בכל שאר יומין, (ס"א בקרבני) לא כתיב אשה, דלית לון חולקא בכל הני יומי. כל שפן בהאי יומא, דאנן עבדין מטעמים ותבשילים בלא דעתא דסטרא אחרא, דהא יצחק משדר ליה לצוד צידה דחובין דבני עלמא, ולא ייתאה לגביה. ובעוד דאיהו אזיל, ישראל נטלי עיטא ברבקה, ועבדין כל אינון פולחנין, כל אינון צלותין, מזמני שופר ותקעין ליה, בגין לאתערא רחמי. והא אוקימנא, (בראשית כז) ויבא לו יין וישת, דאתי (ס"א דאכל) מרחוק, מגו אתר דחמרא עתיקא, ושתי. ואטעים ליה, וחדי. ואחר כן מברך ליה בכמה ברכאן, ואעבר על חובוי. מה כתיב, (בראשית כז) ויהי אף יצא יצא יעקב, ועשו אחיו בא מצידו, טעין מכמה טועני כמה דאתמר, והא אוקימנא מלה.

של כל העולם, דין חזק ודין רפה. ועשיתם עולה? ! והקרבתם היה צריך לו, כשאר כל הימים! מהו ועשיתם? אלא ביום זה כתוב (בראשית כז) ועשה לי מטעמים. כמה מטעמים ותבשילים עושים ישראל באלו הימים, בעוד שהמקטרג הולך לפשפש בחטאי העולם. ועל כן לא כתוב והקרבתם, אלא ועשיתם עולה, ולא אשה עלה. וכן בכל שאר הימים (בקרבנות) לא כתוב אשה, שאין להם חלק בכל אלו הימים. כל שכן בזה היום, שאנחנו עושים מטעמים ותבשילים בלי דעת הצד האחר, שהרי יצחק שולח אותו לצוד צידה של חטאי בני העולם ולהביא אצלו. ובעוד שהוא הולך, ישראל לוקחים עצה מרבקה ועושים כל אלו העבודות, כל אלו התפלות, מזמנים שופר ותוקעים בו כדי לעורר רחמים. והרי בארנו, (ס) ויבא לו יין וישת, שבא (שאכל) מרחוק, מתוך מקום היין העתיק, ושותה. וטועם אותו, ושמת. ואחר כך מברך אותו בכמה ברכות, ומעביר על חטאיו. מה כתוב? (ס) ויהי אף יצא יצא יעקב, ועשו אחיו בא מצידו. טעון מכמה משאות כמו שנתבאר, והרי בארנו הדבר. ומשום כך הוא יום של יבבה, והקרוב הוא עולה. איל אחד, כמו שנאמר, מפני אילו של יצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת, שחד לסמאל לכפר (לשבר) פניו באותה בניה שהוא בוכה בזה היום פיון שרואה שלא נעשה רצונו והרי לחנם צד צידה, כמו שנתבאר. כמו כן יום הכפורים, והרי כתוב בפרשת אמר. ובחמשה עשר יום וגו' (במדבר כט). רבי אבא פתח, (בראשית ח) ותנח

ובגין כך איהו יומא דיבבא, וקרבתא איהו עולה. איל אחד, כמה דאתמר, בגין אילו דיצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת, שוחד לסמאל לכפרה (לתבא) אנפוי, בההוא בכיה דאיהו בכי בהאי יומא, פיון דחמי דלא אתעביד רעותיה, והא למגנא צד צידה. כמה דאתמר. כגוונא דא יומא דכפורי, והא כתיב בפרשת אמר. ובחמשה עשר יום וגו' (במדבר כט) רבי אבא

פָּתַח, (בראשית ח) וַתִּנַּח הַתֶּבֶה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו'. תָּא חֲזִי, פֶּל הַנִּי יוֹמִין, אֲזַלְתַּי אִימָא עַל בְּנֵיִיא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט סְטָרָא אַחְרָא עַלֵייהוּ, וּבְגִין לְשִׁזְבָּא לֹוֹן. כִּיּוֹן דְּאַשְׁתְּזִיכוּ בְּנֵהָא, וְהָא יִתְבִּין בְּסַפּוֹת, מִתְנַטְרִין בְּנִטְוֵרָא. יוֹמָא קִדְמָאָה, וְיוֹמָא תְּנִינָא, פְּקֻדַת לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל, לְמַעַבְד סְעוּדַתָּא לְמַמְנָן דְּשָׂרָא עַמִּין, וְאִיהִי לָא שְׂרִיא תְּמָן. כִּיּוֹמָא תְּלִיתָאָה, דְּאִיהִי י"ז לַחֹדֶשׁ, שְׂרִיאַת לְמִשְׁרֵי עַלֵייהוּ. הָדָא הוּא דְכִתִּיב, וַתִּנַּח הַתֶּבֶה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּשַׁבְעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ עַל הָרִי אֲרָרַט, טוֹרִין דְּכָל לְיוֹטִין וּמְרַדִּין שְׂרָאן בְּגוֹיֵיהוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יוֹמָא קִדְמָאָה דְּחַג, לָא שְׂרִיא עַלֵייהוּ, וְלָא יוֹמָא תְּנִינָא, אֶלָּא יוֹמָא תְּלִיתָאָה, דְּאוּסִיף וְגַרְע שְׂרִיא עַלֵייהוּ, אוּסִיף אַתְוּוֹן, וְגַרְע קְרַבְנִין. דְּכִתִּיב עֲשֵׂתִי עֲשֹׂר וְגו'. וְהָכִי אַתְחֲזִי לְרַע עֵין, בְּגִין דִּיּוֹמָא קִדְמָאָה וְיוֹמָא תְּנִינָא חֲדוּה דְּכְנֵהָא, וְאִינּוֹן מְפַלְגִי עֲדָאן לֹוֹן. כִּיּוֹמָא תְּלִיתָאָה וְלֵהֲלָאָה, דְּאִיהִי שְׂרִיא עַלֵייהוּ, מַה פְּתִיב. (בראשית ח) וְהַמַּיִם הָיוּ הַלֹּף וְחִסּוֹר עַד הַחֹדֶשׁ הָעֶשְׂרִי בְּעֶשְׂרֵי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ נִרְאוּ רֵאשֵׁי הַהָרִים. (דף רנ"ט ע"א) וְהַמַּיִם הָיוּ הַלֹּף וְחִסּוֹר, אֵלִין קְרַבְנִין, דְּאֲזַלִּין וּמִתְמַעֲטִין. וּכְמָה דְּאִינּוֹן מִתְמַעֲטִין, הָכִי נָמִי אַתְמַעֲט טוֹבָא דְּלַהוֹן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, תָּא חֲזִי, כִּיּוֹמָא תְּנִינָא שְׂרִיא מִיָּא לְאַתְחֲזָאָה, כִּיּוֹן דְּשְׂרִיא מַיִם, כִּיּוֹמָא תְּלִיתָאָה אִיהִי שְׂרַת עַלֵייהוּ, וְאִינּוֹן מַיִם לָא הָווּ יְדַעִי בְּבִלְאִי (כ"א כבולא), אִמָּאִי רְשִׁימִין הָכָא, דְּהָא טוֹבָא דִּישְׂרָאֵל לָא הָווּ בְּאַתְר דְּמַעוּטָא, אֶלָּא בְּאַתְר דְּרַבּוּיָא. וּבְגִין דְּאֵלִין מִיִּין דְּרְשִׁימִין הָכָא אַתְמַעֲטִין, אֲתִי קָרָא לְאַשְׁמַעֲיָנָן דְּכִתִּיב, וְהַמַּיִם אִינּוֹן

הַתֶּבֶה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו'. בָּא וְרָאָה, כָּל אֱלוֹ הַיָּמִים הוֹלְכַת אִמָּא עַל הַבָּנִים כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁלַט הַצֶּד הָאֲחֵר עַלֵיהֶם וּבְכַדִּי לְהַצִּיל אוֹתָם. כִּיּוֹן שְׁנַצְלוּ בְּנֵיהָ וְהָרִי יוֹשְׁבִים בְּסַפּוֹת, שְׁמוּרִים בְּשִׁמְרָה, יוֹם רֵאשׁוֹן וְיוֹם שְׁנֵי צִוְתָה לְהֵם לְיִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה לְמַמְנֵי שְׂרָא הַעַמִּים, וְהִיא לָא שׁוֹרָה שֵׁם. כִּיּוֹם שְׁלִישִׁי, שְׁהוּא י"ז לַחֹדֶשׁ, מִתְחִילָה לְשׁוֹרָת עַלֵיהֶם. זְהוּ שְׁפַתּוֹב וַתִּנַּח הַתֶּבֶה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּשַׁבְעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ עַל הָרִי אֲרָרַט. הָרִים שְׁכָל קְלָלוֹת וְיַסּוּרִים שְׁרוּיִים בְּתוֹכָם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל חַג לָא שׁוֹרָה עַלֵיהֶם, וְלָא יוֹם שְׁנֵי, אֶלָּא יוֹם שְׁלִישִׁי, שְׁמוּסִיף וְגוֹרַע שׁוֹרָה עַלֵיהֶם. מוּסִיף אוֹתִיוֹת וְגוֹרַע קְרַבְנוֹת, שְׁפַתּוֹב עֲשֵׂתִי עֲשֹׂר וְגו'. וְכַף רְאוּי לְרַע עֵין, מְפַנֵּי שְׁיוֹם רֵאשׁוֹן וְיוֹם שְׁנֵי שְׁמַחַת בְּנֵיהָ, וְהֵם מְחַלְקִים שְׁלָלָם לְהֵם. כִּיּוֹם שְׁלִישִׁי וְהֵלָאָה, שְׁהִיא שׁוֹרָה עַלֵיהֶם, מַה כְּתוּב? (שם) וְהַמַּיִם הָיוּ הַלֹּף וְחִסּוֹר עַד הַחֹדֶשׁ הָעֶשְׂרִי בְּעֶשְׂרֵי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ נִרְאוּ רֵאשֵׁי הַהָרִים. וְהַמַּיִם הָיוּ הַלֹּף וְחִסּוֹר - אֱלוֹ הַקְּרַבְנוֹת שְׁהוֹלְכִים וּמִתְמַעֲטִים. וּכְמוֹ שְׁהֵם מִתְמַעֲטִים, כַּף גַּם מִתְמַעֲט הַטוֹב שְׁלָהֶם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, בָּא וְרָאָה, כִּיּוֹם שְׁנֵי מִתְחִילִים הַמַּיִם לְהִרְאוֹת. כִּיּוֹן שְׁהִתְחִילוּ הַמַּיִם - כִּיּוֹם שְׁלִישִׁי הִיא שׁוֹרָה עַלֵיהֶם, וְאֱלוֹ הַמַּיִם לָא הָיוּ יוֹדְעִים הַבְּבָלִים (כבל) מְדוּעַ רְשׁוּמִים כְּאֵן, שְׁהָרִי הַטוֹב שֶׁל יִשְׂרָאֵל אִינוֹ בְּמַקוֹם הַמַּעוּט, אֶלָּא בְּמַקוֹם הַרְבּוּי. וּמְפַנֵּי שְׁאֵלוֹ הַמַּיִם

דידיען ביומי דחג, אינון דרשימין גו קרבנין, דאינון טורי לוטין, היו הלוח וחסור טובא דלהון, ונגידו דאנגיד עליהו, היו הלוח וחסור, ובגין דאינון מים דלהון הוא, לא אתחברן אתוון, דלא יתחבר טובא דלהון, אלא זעיר זעיר.

אבר לישראל, דאינון מקדשא בריה הוא, מה כתיב. (תהלים לד) **ודרשי יי לא יחסרו כל טוב**. רישיה דקרא, כפירים רשו ורעבו, אלין ממנן דשאר עמין. **ודרשי יי, אלין ישראל, לא יחסרו כל טוב, אלין אזלין ואסתלקו לעילא לעילא**. ובגין כן, טובא דלהון דאינון מים, היו הלוח וחסור. עד החדש העשירי. דא טבת, דהא כדין ימי הרעה הו, ואתערת ההיא רעה ואתתקפת, וכלה קדישא לא אנהירת מגו שמשא, כדין נראו ראשי ההרים, אלין אינון הרי חשוכא, טורין דלוטין אתחזון ואתתקפו, ועבדין בישין בעלמא.

ביומין אלין, אשה בהאי עולה, דהא כדין הני אשים אכלי חולקיהון. שבעים פרים אלין, אינון לקבל שבעים ממנן, דשלטו על שבועין עמין. וסלקין ביומא קדמאה, ונחתי בכל יומא ויומא, ואקרון פרים מנגחין ביומין דלהון. אילם, ארביסר, תרין בכל יומא אינון י"ד יהו"ה. ידא דשליטא עליהו תדיר, בכל יומא ויומא. אמרין בני שנה, מניינא דלהון ח"ן.

ואי תימא אי הכי, רע עין הוינן לגבייהו. אין, דהא כתיב, (משלי כה) פי גחלים אתה חתה על ראשו. אבל אנן לא יתבינן אלא בחדוותא, דלית ביומי שתא, חדוותא, כאלין יומין. ובגין דאנן יתבין בטוב לבא, ובחדוותא דרעוותא, אבל אנחנו לא נותנים אלא בשמחה, שאין בימי השנה שמחה כאלו הקמים. ומפני שאנחנו

שרשומים כאן מתמצטים, בא הפסוק להשמיענו, שכתוב והמים, אלו שידועים בימי החג, אלו שרשומים תוף הקרבנות, שהם הרי קלות, היו הלוח וחסור הטוב שלהם. ומשיכה שנמשכת עליהם היו הלוח וחסור. ומפני שאלו המים שלהם הוא, לא מתחברות אותיות, שלא יתחבר הטוב שלהם אלא מעט מעט.

אבר לישראל, שהם מהקדוש ברוך הוא, מה פתוב? (תהלים לד) ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב. ראש הפסוק - כפירים רשו ורעבו - אלו הממנים של שאר העמים. ודרשי ה' - אלו ישראל - לא יחסרו כל טוב. אלו הולכים ועולים למעלה למעלה. ומשום כן הטוב שלהם, שהם מים, היו הלוח וחסור, עד החדש העשירי, זה טבת, שהרי אז ימי הרעה הם, ומתעוררת אותה רעה ומתחזקת, והפלה הקדושה לא מאירה מתוף השמש. אז נראו ראשי ההרים, אלו הם הרי החשך, הרי הקללות נראים ומתחזקים ועושים רעות בעולם.

בימים אלו אשה בזו העולה, שהרי אז אלו האשים אוכלים חלקם. שבעים פרים אלו הם כנגד שבעים ממנים ששולטים על שבעים עמים, ועולים ביום ראשון, ויורדים בכל יום ויום, ונקראים פרים מנגחים בימים שלהם. אילם ארבעה עשר, שנים בכל יום הם י"ד יהו"ה. יד ששולטת עליהם תדיר, בכל יום ויום. ככשים בני שנה, המנין שלהם ח"ן.

ואם תאמר, אם כן, רע עין אנו אצלם - כן, שהרי פתוב (משלי כה) פי גחלים אתה חתה על ראשו.

נותנים בטוב לב ובשמחה של רצון - מתהפף עליהם גחלים על ראשיהם, גחלים לוהטות של השמחה שלנו עושות להם רע. י"ד (ה), ע', וח"ץ, פך עולים בחשבון שלהם.

וכך זה אם תאמר מי נתן לנו להקריב עליהם, אולי הם לא רוצים את כל זה? אלא אין שמחה לכל אלו הממנים בכל אלו התורים, האילים, והכבשים כאלו, בשעה שישראל נתנו להם סעודות אלו. ועם כל זה לא קרב הכל אלא להקדוש ברוך הוא בלבדו, והם מתקרבם שם והוא מחלק להם. ועל זה כתוב, (שם) אם רעב שנאף האכלהו לחם - אלו הם קרבנות החג. ואם צמא השקהו מים - אלו מים שרשומים כאן בימי החג, וכיום שני, וכיום ששי ושביעי, וסימן - (שיר השירים ח) בו"ז יבוזו לו.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה - אלו הם מים אשר מנסכים ישראל בשמחה ובאהבת הקדוש ברוך הוא, שכתוב (ישעיה יב) ושאתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה - אלו הם נהרות אפרסמון טהור, שכלם דבוקים ומתקשרים באהבה זו. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו - זה סמאל, באהבת ישראל, להיות לו חלק אתם באלו המים שרשומים כאן בפרשה, שכתוב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, סימן של אלו המים בו"ז - יבוזו לו ודאי, שהרי כלם נחשבים אצלנו חרש נשפר, שאין לו תקנה לעולמים.

המים שלהם נחלקים בימי בו"ז. נשאר שאר מים, שהם ג' ד' ה' (נוטריקון) חמישי רביעי שלישי, אתנו ולא לעולמים. ואם תאמר,

אתהפף עליהו גחלים על רישיהו, גומרין מלהטן, דחדוּתא דילן, עבדי לון ביש. י"ד, (ב"א ה) ע', וחץ. פך סלקין בחושבנא דילהון. ובר דא אי תימא מאן יהיב לן לאקרבא עלייהו, דלמא אינון לא בעאן כל דא.

אלא לית חדוּוה לכל אינון ממנן, בכל אינון תורים אילים ואמרין פהני, בשעתא דישראל נהבי לון סעודתין אלין. ועם כל דא לא מתקרבו כלא, אלא לקודשא בריה הוא בלחודוי, ואינון מתקרבי תמן, ואיהו פליג לון. ועל דא כתיב, (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם, אלין אינון קרבנין דחג. ואם צמא השקהו מים, אלין מים דרשימין הקא ביומי דחג. וביומא תננינא, וביומא שתיתאה ושביעאה, וסימן (שיר השירים ח) בו"ז יבוזו לו.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, אלין אינון מים, די מנסכי ישראל, בחדוה

וברחימו דקודשא בריה הוא, דכתיב, (ישעיה יב) ושאתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה, אלין אינון נהרי דאפרסמונא דכנא, דכלהו דבקי ומתקשרי ברחימו דא. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, דא סמאל, באהבה דישראל, למיהו ליה חולקא בהדיהו, באינון מים דרשימין הקא בפרשתא, דכתיב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, סימנא דאינון מים בו"ז, יבוזו לו ודאי, דהא כלהו אתחשיבו לגבן, חרש נשפר, דלית ליה תקנה לעלמין.

מים דלהון אתפליגו ביומין בו"ז, אשתארו שאר יומין, דאינון ג' ד' ה' (נוטריקון) חמישי רביעי שלישי, וסימן, (ישעיה מה) חר"ש את חרשי [ה]אדמה, ולית לון תקונא בהדן, ולא

וסימן - (ישעיה מה) חר"ש את חרשי [ה]אדמה, ואין להם תקון